

PRVNÍ KAPITOLA

V okamžiku, kdy Lauren spatřila tu dívku v zářivě fuchsiových šatech, jak se kolem ní klátí na kilometr vysokých podpatcích a na krátce střižených vlasech jí poskakuje miniklobouček zdobený perím jako nějaká exotická rajka, došlo jí, že to pochopila špatně. Nejen špatně – hrozně, hrozně špatně.

Svůj kostým v barvě námořnické modři měla ráda, až do téhle chvíle dokonce moc. Někdo by se o něm možná mohl vyjádřit, jako že se snad ještě dá nosit, ale to by od toho někoho bylo hodně ošklivé. Kostým byl vkusný, skvěle jí padl a ona se v něm cítila dobře.

Zároveň si uvědomila, že si nepřesně vyložila instrukci strýčka Milese „neoblékejte se do černého“ a že měla věnovat víc pozornosti pokračování onoho pokynu – „a vemte si na sebe veselé hadry“.

Přimkla se těsněji k Robertovi, oblečenému stejně konzervativně jako ona do tmavého saka a kalhot, ale nikterak ji to neuklidnilo, protože je minula další dívka, pyšnicí se strašně dlouhou rýhou v troufale hlubokém výstřihu, jejíž jehlové podpatky na příjezdové cestě do kaple křupaly v drcených oblázcích. Koutkem oka Laurie zachytila, že Robertův radar na bradavky začal pracovat na plné obrátky, i když se pokrytecky snažil dát najevo nesouhlas. Možná ho měla předem varovat,

co se tu může dneska díť. Ne že by to moc pomohlo. To byste museli strýčka Milese dobře znát, abyste ocenili jeho... co vlastně? Excesy? Výstřednosti? Životní jiskru? Těžce polkla, neschopna uvěřit, že už nikdy neuslyší ve sluchátku jeho zvučný, naléhavý hlas nebo že už jí pošta nikdy nedoručí pohlednice pokryté netrpělivou škrábanicí, které tak často a rád psal.

„A sakra,“ vydechl Robert.

Laurie vzhledla. Ach ne, vážně to pochopila špatně.

U dveří do kaple postávaly dvě překrásné blondýnky navlečené do červeno-žlutých kožených kočičích kombinéz, které jako by vypadly z *Flashe Gordona*, se zipy rozevřenými až k pupíku, a rozdávaly program bohoslužby vyvedený na šarlatové... ba ne, červené jako ferrari... kartičce. Stejný odstín měly i jejich lesklé nehty a našpulené rty.

Laurie si s unylym úsměvem vzala program. Ignorovala Robertův omámený pohled, popadla ho za rukáv a táhla ho za sebou dovnitř. Může být někdo opravdu tak hluboce otřesen, že naprosto oněmí? Přesně tak totiž Robert vypadal.

Uvnitř, v místnosti s vysokým stropem nad odkrytými trámy, se rozléhala ozvěna hovoru a dřevěné lavice, nacpané barevně oblečenými lidmi, vypadaly jako voliéry s ptactvem opeřeným jasnými barvami.

Když procházela uličkou, cítila se jako otlučené a zrezlé auto na Festivalu rychlosti v Goodwoodu.

„Kam si chceš sednout?“ zašeptal Robert a máchl rukou směrem k lavicím, z nichž většina byla obsazena, ale ne plná.

Patrně díky své vnímavosti tím gestem nezahrnul první dvě řady, kde se usadily nejbizarnější klobouky.

Seděly na hlavách skupinky bývalých manželek strýčka Milese, které spolu všechny radostně rozprávěly a vyměňovaly si vzdušné polibky. Ani o nich Robert nevěděl zhora nic. Laurie na okamžik zavřela oči. Co ji to napadlo, že ho na pohřeb přivedla s sebou? Protáhla obličej, nadechla se a soustředila pozornost na čtyři ženy v prvních dvou řadách lavic.

Jako členka rodiny by se neměla schovávat někde vzadu, ale stejně tak se nemůže vloupat mezi ně. Byly příliš děsivé, strašidelné, i když, aby byla spravedlivá, vždycky se k ní chovaly mile. Třetí řada bude nejvhodnější.

„Nevadilo by vám, kdybychom si sem přisedli?“ zeptala se osamělé postavy ve třetí řadě.

„Ne, to je v pořádku.“ Sotva se na ni podíval, než se zase odvrátil, ale i tak zaregistrovala záblesk modrozeleňných očí a neoholenou tvář. Přestože měl na sobě ošuntělé džínsy, byl velmi hezký. Vsadila by se, že obvykle nosí ležérní lněnou tyrkysovou košili, protože ví, že zvýrazňuje zářivou barvu jeho očí, a že strniště si nechává růst schválně.

„Dík,“ vyštěkla a při pohledu na něj vzplála rozhořčením.

Pán se k ní znovu otočil, ve tváři se mu zračilo překvapení a zmatek, její chování mu nešlo na rozum.

Laurie se zastyděla, hryzalo ji svědomí. Tak kdo se tady vlastně chová ošklivě? Neměli byste vůči někomu cítit nevráživost jen proto, že je tak moc hezký. Povzdechla si a upjatě se usmála. Musí se krotit, i když vedle ní sedí chlap vysoký a impozantní jako nějaký rytíř.

Usadila se, sklonila hlavu a věnovala veškerou pozornost Robertovým naleštěným černým polobotkám.

Jaký rozdíl proti obnošeným koženým kovbojským botám po její levici.

„Tak co, ty *někoho* z těchhle lidí znáš?“ zeptal se Robert v úžasu tlumeným hlasem.

Vážně to musel vyslovit takovým tónem, jako by to bylo naprosto nepředstavitelné? Laurie se pokradmu rozhlédla po ostatních smutečných hostech a hledala známé tváře. To je k smíchu. Co si to nalhává? Hledala jen jedinou, určitou tvář. Udělalo se jí lehce nevolno a modlila se, aby se tu ta žena neukázala.

„Jen své tety,“ kývla směrem ke čtyřem ženám, které seděly v lavicích vepředu.

„Tety?“ Robertovo obočí vyskočilo nahoru jako dvě vyděšené housenky. Zahleděl se zase na ně a jednu po druhé si je prohlížel, tentokrát jim věnoval větší pozornost.

„Správně řečeno nevlastní tety. Strýček Miles se oženil několikrát.“ Schwálně mu to sdělila tak, aby to úplně nepochopil.

„To jsou tvé tety?“

Laurie přikývla a vesele, ale vyhýbavě se na něj usmála. Livii mohlo být maximálně třicet pět a i Penny a Janine, i když už jim minula padesátka, byly dobře o třicet čtyři roky mladší než její strýc.

„Ano. Strýček Miles byl...“ zarazila se, nechtěla už říct nic víc.

„Sukničkář?“ vyzvídala Robert s účastí v hlase.

„Ne ne.“ Jak jen Milese popsát? Komplikovaný, sobecký, velkorysý, svěhlavý, milý, trochu trhlý. „Líbilo se mu být ženatý, ale stejně tak měl rád i jiné ženy.“ Laurie rozhodila rukama, snažila se vysvětlit něco, co se nedalo vyjádřit několika banálními větami.

„Jak to, že znal všechny tyhle lidi?“ zašeptal Robert. „Myslím, že jsem tam někde vzadu zahlédl Liz Hurleyovou.“ Zkroutil rty, jako by to bylo zcela nemožné. „Tak znáš tu někoho?“

Laurie se zastyděla. Milese neviděla téměř rok. Teď, když byl mrtvý, se všechny důvody, proč setkání s ním odkládala, zdály nicotné. Byla příliš plachá, příliš zbabělá, příliš paličatá.

Zaregistrovala nějaký pohyb a pak se vpředu v kostele náhle objevil vikář. Přestože v černém úboru s bílým kolárkem vypadal jako naprosto tradiční klerik, v očích mu nezbedně jiskřilo, jako by mu Miles dal jasné instrukce, jak má jeho pohřeb probíhat.

Kaple se ztišila a rozezněly se varhany, v tu chvíli se otevřely zadní dveře a ukázala se rakev. Nesli ji čtyři nosiči oblečení do řidičských overalů a s helmami na hlavě. Pomalu pronášeli rakev uličkou.

Robert šlehl po Laurie nevěřícím pohledem a šťouchl ji do žeber, ale ona zírala přímo před sebe, snažila se tvářit lhostejně jako ostatní truchlíci – kteří, jak se zdálo, na tom neshledávali nic nepatřičného.

Tóny prudce stoupaly, až v triumfálním vibrátu dospěly k samému vrcholu krovu. Hudba se Laurie zdála povědomá, ale hned ji nepoznala, chvíli jí trvalo, než si uvědomila, co je to za melodii. Ach, můj Bože. To ne. To neudělal. Mrkla na vikáře, který blaženě zářil na shromážděné smuteční hosty, a potlačila zahihňání, když hudba hrála dál, nabírala na hlasitosti, dramaticky se rozléhala a odrážela se ozvěnou od stěn.

Udělal to. Kousla se do rtu, napjala tváře, snažila se zadržet smích, udržet chichot v břiše, ale i tak jí unikl legrační zvuk, jako když vzlyká.